

Kutsal Olmak - 12.

Bazen insanlar bazı kimseleri küçük görmek ve hakaret etmek için “*beyinsiz*” ifadesi kullanırlar Bilimsel gerçekliği olmayan bu ifade – *gerçekte herkeste bir beyin vardır*- bir kişinin düşüncesiz olduğuna, sonuçlarını düşünmeden, bazen kendi zararına da olsa kabaca davrandığına dikkat çekmek için kullanılır.

Bir kalabalığa “*aranızda kaç beyinsiz varsa öne çıksın*” deseydiniz; normal şartlarda kimse “*beyinsiz*” olarak kabul edilmeyi istemediğinden olarak öne çıkmazdı –ancak belki o kalabalık *sizi öne çıkarıp hizaya getirdi*. Soru şudur: siz yaşadığınız toplumda “*beyinsiz*” olarak tanımak istemiydiniz? Elbette hayır!

Benzer şekilde kişiler birbirlerini yargımlarken, birbirlerine hakaret ederken, birbirlerini suçlarken ve kavga ederken ‘*ahlaksız, karakersiz*’ gibi ifadeler kullanırlar. Soru şudur: siz yaşadığınız toplumda ‘*ahlaksız, karakersiz*’ biri olarak tanımak istemiydiniz? Elbette hayır!

Ancak 10. bölümde özetlediğimiz şekli ise Tanrı’nın Yasası’na karşı gelen, Yasa’yı kendi benliğinin arzuları doğrultusunda çarpıtan insanın, günahta ölü olarak ne kadar bozulmuş olduğunu okuduk. Ancak insanın bu şekilde Tanrı’nın Yasası’nı her gün düşüncesinde, her gün sözlerinde, her gün eylemlerinde bozmasına bakarak, böyle birinin Tanrı’daki paklıkta, Tanrı’daki kutsallıkta ‘*ahlaklı, dürüst, kutsal*’ olduğunu düşünebilir miyiz? Elbette hayır!

Öyleyse kutsallığı çalışmak, kutsallığı artan bir şekilde özleyerek Tanrı’ya ve Yasası’na sadık kalmaya gayret etmek, Tanrı’nın Yasası’nın günahta ölü ve gazap çocuğu olarak suçlu bulunduğu insanın iç varlığını güzelleştirecektir. Yaşadığımız dünyaya cennetten biraz esenlik ve tat getirip; savaş, bencillik, cinayet, terör, kıskançlık, rekabet, çekişme, düşmanlık, bölünme ve

ayrıklıklar ile dolu dünyayı biraz daha güzelleştireceksek önceliğimiz bireysel kutsallık olmalıdır.

Tanrı insanı nasıl yarattı? Orijinal yaratılışımızı hatırlayalım: Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. İlk ailemizin günahı onlara ve soyuna ne yaptı? Bütün insan soyu can ve beden olarak bozuldu (düştü). Böylece kutsallığı çalışmamız, düşüşü bütün sonuçlarıyla değerlendirmemize ve soylu yaratılışımızı özlememize yardım etmektedir.

Düşmüş insanla Tanrı arasında bir *ayrılık (engel) duvarı* olarak duran günahı bütün çirkinliği ile anlamaya çalışmak, ilk yaratıldığımız doğruluk, kutsallık, bilgelik ve ölümsüzlük konumunun insana yaratılmış diğer varlıklar arasında ne kadar özel bir yer verildiğini göstermesi açısından önemlidir. Tanrı'daki değerimizi ve düşmüşlüğümüzü bilerek yaşadığımızda kutsallıkta ilerleyebiliriz: Bu değerlendirme bize günahı tiksiniyor ve günahı dizginleyerek yaşamayı getirecektir. Kutsallığın bu yönünde ilk yaratılışımızı ve Tanrı'nın insanı yaratmaktaki amacını şimdiki dünyada gerçekleştirme arzusu yatar.

Orijinal yaratılışta (*ilk günah ve düşüşten önce*) Tanrı kendi suretinde yarattığı insanı bahçeye yerleştirdi. İnsan bütün yaratılışın meyvesinden yiyerek Tanrı'nın sağlayışına şükrederek ve Tanrı ile sevinerek yaşayacaktı (Tekvin 2:15-16). İnsan bu bahçeye bakacak, bahçeyi işleyecek ve böylece dünyayı güzelleştirecekti. Bunu, bütün yaratılışın insanın egemenliğine verilmesinden anlıyoruz (Tekvin 1:28). Ve insan yalnız kalmasın diye, Tanrı evliliği tesis ederek insanın paydaşlık içinde birbirine yardımcı olmasını amaçlamıştır. Ve Tanrı insana bu yaratılışı güzelleştirme işini verdiğinde çalışması da dinlenmesi de övgü ve şükran vesile olsun diye Şabat Gününü yarattı.

Böylece insan eşi ve çocukları ile çalışacak, Tanrı'nın görkemi için bahçeyi güzelleştirecek, yaratılışın meyvelerinde yiyip doyarak

Tanrı'dan zevk alacak; insan çoğalarak ve hükmederek yeryüzüne yayıldığında Tanrı'nın gökteki egemenliği her yeri doldurmuş olacaktır. Günah ve düşüş Tanrı'nın bu planını biraz bozmuş, biraz yavaşlatmış olsa da Tanrı kendi amacından vazgeçmedi. İnsan çoğalma, hükmetme, yeryüzüne yayılma görevini yerine getirebilsin diye Mesih alçalıp aramıza geldi ve "Göklerdeki Babamız, ... Egemenliğin gelsin. Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de Senin istediğin olsun..." diyen duayı öğretti. Ve Mesih orijinal planın gerçekleşmesi için "*gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin*" diyerek, insana en başta verilmiş olan çoğalma ve hükmetme görevini yeniden hatırlatmıştır (Matta 28:18-20). Mesih'in bu görevlendirmesi Tanrı'nın bütün tarih boyunca yaptığı işin bir devamıdır (Tekvin 9:7; 22:17; 26:24; 32:12).

Kutsallığı anlamaya ve yaşamaya çalışmak, canımızın şimdiki zamanda (düşmüş, ölümlü çağda) orijinal yaratılışımızı özleyerek yaşamasını getiriyor. Günahın açtığı her yara ve her bölünme ile dolu bu dünyaya Mesih'in nasıl bir esenlik, rahatlık, sevinç, bereket ve şifa getirdiğini hatırlayın: "*yoksullara Müjde'yi iletmek için, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için...* (Luka 4:18-19).

Mesih yüce görevi (Matta 28:18-20) verdiği kilise topluluğunu benzer bir hizmet için görevlendirmişti (Luka 9:2, Matta 10:1, Markos 6:7-13); öyle ki, iman edenler '**lütuf ile kurtuluşu, günahların bağışlanması, bedeninin dirilişini, sonsuz yaşamı**' duyurup Müjde'yi ilan ederek bu dünyaya cennetten bir esenlik getirsinler, cennetten bir tat getirsinler... Ve imanlılar bunu dünyanın kendilerine vereceği sıkıntıya rağmen yapmalıdır (Matta 5:10-11, Luka 12:11, Yuhanna 16:2):

Matta 10:16 İşte, sizi koyunlar gibi kurtların arasına gönderiyorum. Yılan gibi zeki, güvercin gibi saf olun.

17 İnsanlardan sakının. Çünkü sizi mahkemelere verecek, havralarında kamçılacaklar.

18 Benden ötürü valilerin, kralların önüne çıkarılacak, böylece onlara ve uluslara tanıklık edeceksiniz.

19 Sizleri mahkemeye verdiklerinde, neyi nasıl söyleyeceğinizi düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek.

Mat 10:20 Çünkü konuşan siz değil, aracılığınızla konuşan Babanız'ın Ruhu olacak.

21 "Kardeş kardeşi, baba çocuğunu ölüme teslim edecek. Çocuklar anne babaya başkaldırıp onları öldürtecek.

22 **Benim adımdan ötürü herkes sizden nefret edecek.** Ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır.

Öyleyse kutsallık sadece araştırdığımız, düşündüğümüz, arzuladığımız bir şey olmanın yanında üzerinde çalıştığımız (işlediğimiz) bir şeydir; ama kutsallık, **duamız** da olmalıdır. Dua olmaksızın yolumuzu göremeyiz, dua olmaksızın emek verecek gücümüz olmaz; okuma ve araştırmalarımız belki bilgi olarak akılda kalabilir ancak dua olmaksızın kutsallık pratik olarak yaşama yerleşmez.

Kaybolan Oğul meselini, sonu güzel bittiği için severek okuruz (Luka 15:11-32). Ancak kayıp oğlun pişmanlığını (Luka 15:14-19) kendi kaybolmuşluğu ve pişmanlığı için dua temeli yapanlar azdır.

Davut'un bu yüzden Tanrı'ya "*içimi tazeler*" şeklinde dua etmesi (Mezmun 23:3) çok yerindedir. Buradaki "*tazeler*" olarak tercüme edilen kelime¹ "*döndürür*" anlamındadır. Böylece bu dua "*canımı döndürür*" şeklindeki bir özlemin duası olur. Çünkü *derin bir tazelenme* içinde *yeni yaşam* vardır; ve yine *kesin bir dönme* içinde

¹ İbranicede "şub" kelimesi olup, İşaya 49:5; 58:12 Mezmur 19:7; 60:1; Meseller 19:7, Hoşeya 14:1, Yoel 2:12, Ağıtlar 1:11, 16, 19 ayetlerinde geçmektedir.

diriliş vardır; ve ister “*canımı tazeler*” ister “*canımı döndürür*” deyin, bunlar Kutsal Ruh’un işidir.

Böylece “*canımı döndürür*” diyen dua ile ölümden, günahla düşmüş bu bedenden, sapmış yolundan Tanrı’daki orijinal yaşama ve Tanrı’daki orijinal yaratılış amacına dönme arzusu belirgindir.

Kutsallık da bu arzunun yaşamımızı şekillendirmesidir. Dikkat edin; “*canımı ben kendim döndürmüyorum; Rab döndürüyor.*” Bu yüzden kutsallığı Tanrı’nın lütfuna dayalı olarak düşünüp yorumlamalıyız –*kendi çabamıza dayanırsak başaramayacağız; çünkü “insan, kendisine gökten verilmedikçe hiçbir şey alamaz”* (Yuhanna 3:27).

Dua edelim:

Göklerdeki Babamız, Sen Kutsalsın; insanı kendi suretinde yarattın, başına şan ve şeref tacını koydun, ellerinin işi üzerine insanı egemen yaptın; Sana övgüler olsun...

Merhametli Tanrımız, Sen iyisin; doğruluk ve kutsallıkla yarattığın atamız düştü; ölümsüzlüğü bağışladığın insan yaşam buyruğunu çiğnedi, bedeninde ve canında günahla lekелendi; ama Sen, insanı mahvoluşa bırakmadın, ölüm ve lanete bizleri terk etmedin; kendin sağlayacağın bir kurbanda kurtuluşu vaat ettin; Söz’üne göre insanı çağırdın; Sana şükürler olsun, Sen lütufkarsın...

Mesih Rabbimiz, Sen kurtarıcımızsın; bizleri kurtarmak için bakirenin rahminde alçaldın; yüceliğini bıraktın, lütuf ve gerçekle dolu olarak aramızda yaşadın; Müjde’yi vaaz ettin, mucizeler yaptın, tutsakları özgür kıldın; bizleri ölümden, sonsuz yargıdan ve gazaptan kurtarmak için

çarmıhtan ve mezardan geçtin; Sana şükürler olsun, yüce merhametin için Sana övgüler olsun...

Tek olan Tanrımız, bizlerde imanı etkin kılan Kutsal Ruh'un işi ve yeniden doğuş veren gücü için Sana şükürler olsun, Mesih'teki lütfunun desteği için Sana övgüler olsun; Müjde'de açıkladığın kurtuluş yolu için: günahların affı için, Mesih'in dirilişinin gücündeki çürümezlik umudunda, bizlere bağışladığın diriliş ve sonsuz yaşam armağanı için Sana övgüler olsun; bizleri karanlığın gücünden kurtarıp Mesih'teki krallığına getirdiğin kurtuluş yolu için Sana övgüler olsun...

her şeye gücü yeten Babamız, bizlerin zayıflığını güçlendir, yaralarımıza şifa ver, tövbemizi kabul et, imanımızı güçlendir; sevgimizi derinleştir, göksel bilgeliğinle bizleri aydınlat; günlerimiz boyunca Sendeki kutsallığa layık olmak için bizleri yönet ve yönlendir; Sen kutsal, kutsal, kutsalsın... Mesih adıyla, Kutsal Ruh'un gücünde Sana dua ederiz, amin.